

Posudek na bakalářskou práci Jana Rohleny
„Tranzitní program při Jedličkově ústavu v Praze“

Jan Rohlena svou práci zaměřil na problematiku osob s tělesným postižením a osob s multihandicapem, konkrétně na období, kdy tito jedinci ukončují studium a hledají si další uplatnění. Soustředil se na situaci v Jedličkově ústavu a Základní škole a Střední škole

58 stran práce je vedle úvodu, závěru a seznamu použité literatury členěno do 7 kapitol, z nichž 6 je teoretických. Praktická část je zpracována v kapitole 7. na necelých osmi stranách.

Ze zpracování první kapitoly je patrné, že autor je dobře seznámen se zákonem o sociálních službách, jenž bude mít vliv také na začleňování osob s těžkým zdravotním postižením do zaměstnání. Nepřesnosti, které jsou v kapitole uvedeny, se týkají školského zákona (Zákon č.561/2004). Na str.13 své práce J. Rohlena uvádí typy škol - běžné školy a školy speciální - , což zmíněnému zákonu neodpovídá, rovněž termín „domácí škola“ není pro odbornou práci tohoto zaměření příliš vhodný. Školský zákon vymezuje pro tuto oblast termín „individuální vzdělávání“ (§ 41), které se však v současné době vztahuje jen na žáky 1. stupně základní školy. Také označení Praktické školy na str. 24 není přesné.

V kapitole druhé je nepřesně uveden název zařízení. Jedná se o Jedličkův ústav a Základní školu a Střední školu (JÚŠ) jak je výše uvedeno. Vzhledem k tomu, že autor čerpal ze zřizovací listiny z roku 2002, neuvádí názvy škol, jež korespondují s již zmíněným školským zákonem. Dost podrobně je v této kapitole popsána činnost a specifika této organizace.

Třetí a čtvrtá kapitola se věnují již přímo tranzitnímu programu. Jsou poměrně podrobně zpracovány. Máme zde uvedeny odkazy na práci V. Stupkové, H. Novákové a K. Kölblové, z kterých autor patrně čerpal.

V páté kapitole – Zaměstnávání lidí s tělesným postižením – v prvním odstavci autor uvádí do problematiky poněkud osobněji, než je nutné pro tento typ práce.

Je zde dále vyzdvižen význam zaměstnání a stálého pracovního místa pro jedince s postižením, což pokládám za velice důležité. Velmi podrobně a přehledně je zachycena situace na trhu práce a situace osob s postižením při vyhledávání pracovního uplatnění. V závěru kapitoly je shrnuta legislativa, jež se této oblasti přímo dotýká. I toto je jedním z pozitiv bakalářské práce.

Kapitola šestá se zabývá podporovaným zaměstnáváním, což je pro klienty, s nimiž autor přichází do styku, jedna z možností, jak získat trvalejší uplatnění. Termín podporované zaměstnávání není mezi laickou veřejností (a někdy ani mezi odborníky) ještě dostatečně vžitý. Zřejmě proto je zde vysvětlen dost podrobně. Celá kapitola je zpracována na velmi dobré úrovni.

Následující sedmá kapitola obsahuje praktickou část, v níž jsou zahrnuty některé kasuistiky, je zde zachycen i rozhovor s jednou z klientek. Tato část práci Jana Rohleny oživuje, je z ní vidět, že nad tématem své práce přemýšlel a snažil se zachytit realitu. Pro završení práce by bylo možné ještě doplnit statistiku o počtu účastníků tranzitního programu, o jejich dlouhodobějším sledování.

Prostudovaná literatura je uvedena přehledně v dostatečném množství.

Práci lze ještě vytknout několik gramatických chyb (např. str. 19 první řádek), chyb v interpunkci (např. str. 7, str. 26, str. 31 aj.) a překlepů.

Vzhledem k tomu, že se práce dotýká tématu velmi aktuálního, že z více částí je patrné, že se autor evidentně o uvedenou problematiku hluboce zajímá, dále pro výše zmíněná pozitiva a také proto, že je důsledně v celé práci užíváno spojení „osoby, lidé s tělesným postižením“ (v tisku i literatuře se stále ještě objevuje spojení „postižená osoba“, „invalidní jedinec“ apod.), doporučuji práci k obhajobě s klasifikačním stupněm D (uspokojivě)

Témata pro obhajobu:

- 1) Vysvětlete jednotlivé stupně socializace a uveďte konkrétní příklady.
- 2) Upřesněte typy škol, jež jsou součástí JÚŠ.

Praha 1.9.2006

Mgr. Antonín Herrmann